

ПРАВА ЖІНОК У ПАКИСТАНІ (НА ПРИКЛАДІ ІСТОРІЇ МАЛАЛАІ ЮСУФЗАЙ)

Бурабах Аюб, ПВІГ

Науковий керівник – ст. викл. **В.В. Лазарєва**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Релігія – основа культури будь-якого народу. Неважливо: іслам це, християнство чи іудаїзм, закріплений він на державному рівні чи ні – він завжди впливатиме на суспільство, на його вчинки, мислення, стереотипи.

Ісламська Республіка Пакистан – назва говорить сама за себе, тут релігійний закон офіційний та обов'язковий. Малала Юсуфзай – наймолодший лауреат Нобелівської премії миру, 20-річна пакистанська правозахисниця, про яку світ дізнався завдяки її боротьбі за право жінок на освіту. Основна місія жінки у Пакистані – бути покірною, догоджати чоловікові і виховувати дітей, освіта їй ні до чого. Малала із цим не погоджувалася і ходила до школи. Представникам руху «Талібан», який у той час захопив владу у Пакистані, це категорично не подобалося. Малала пропагувала важливість освіти для жінки і разом з батьком боролася за доступність такого права, вела свій блог для BBC, через це таліби вчинили замах на 15-річну дівчину – вистрелили їй у голову, коли та поверталася зі школи. В автобіографічній книзі «Я – Малала» авторка розповідає про нелегкий шлях, який їй довелось пройти, аби мати змогу навчатися.

Із цієї автобіографії, окрім проблеми права на освіту, також можна дізнатись й про багато інших аспектів побуту і становища жінки у Пакистані. «Хлопці та чоловіки можуть вільно ходити містом, тоді як ми з мамою не можемо вийти з дому без супроводу родича чоловічої статі, навіть якщо це буде п'ятирічний хлопчик», – пише Малала. Шлюби й сьогодні влаштовують родини. Храми призначені лише для чоловіків, тому жінки зобов'язані молитися вдома, але нерівність панує навіть у таких дрібницях, як їжа. Батько Малали розповідає, що змалку відчував різницю між ним і сестрами.

Образ жінки Пакистану та її становище найкраще ілюструє це: «А я все ніяк не могла збагнути, як так сталося, що моя тітка, котра тридцять років прожила у приморському місті Карачі, ніколи не бачила моря. Її чоловік ніколи не приводив тітку на узбережжя, а сама вона якби й вирішила вислизнути з будинку й піти на море, то не знайшла б сюди дороги, бо не вмiла читати, і знаки не вказали б їй правильного шляху».